

[Holger Eriksen.]

ikke, at den enkelte kan tolde i et urimeligt omfang. Personligt kunne jeg derfor tænke mig, at reglen udvides til, at der i sådanne områder kun måtte drives fællesjagt, hvortil alle jagtberettigede naturligvis skulle have adgang, og hvor nedlagt vildt eller værdien deraf blev fordelt mellem de jagtberettigede i forhold til deres arealers størrelse.

Jeg hilser naturligvis med glæde, at det nu fastslås, at alt vildt, for hvilket der ikke er angivet en jagttid, er fredet hele året. Det medfører bl. a., at man ikke behøver at komme med særlige fredningsbetingelser for nye vildtarter, der holder deres indtog i Danmark, f. eks. den canadiske gås eller tyrkerduen.

Derimod kan jeg ikke acceptere det synspunkt, at spørgsmålet om jagttidens længde for de enkelte arter kun skal være bestemt af, hvilken beskydning denne vildtart kan bære, uden at det fremkalder en nedgang i antallet. Det ville være helt urimeligt, hvis der ikke samtidig anlagdes et etisk synspunkt, nemlig det, at man i et civiliseret samfund ikke kan være bekendt at bortskyde moderdyrene fra hjælpeløs yngel.

Jeg behøver i denne forbindelse ikke at henvise til Kaalunds måske lidt for sentimentale digt „Den dræbte and“, men kan nævne Turgenjevs ikke mindre gribende, men fuldt så realistiske skildring af en nedskydning af vagtler fra deres små kyllinger. Jeg vil her henvise til, at jeg flere gange i slutningen af august har været ude for at finde rugende skovduer, altså skovduer, der på et senere tidspunkt vil have små unger. Jeg ved vel, at antallet af skovduer er i voldsom vækst, men gør det nedskydningen af gamle duer fra hjælpeløs yngel mere forsvarelig?

Det samme gælder til en vis grad forårsbeskydningen af skovsneppen på et tidspunkt, da parringen er sket. Jeg er derfor ikke tilfreds med det kompromis, der er afsluttet vedrørende forårsjagten på denne fugl, men diskussionen om dette og andre fredningsbestemmelser må vi vel helst vente med til udvalgsbehandlingen.

Spørgsmålet om, hvor grænsen mellem offentligt og privat vand går, og hvor den frie jagtret begynder, skal jeg ligeledes lade ligge, men blot anføre, at jeg er tilhænger af forbud mod tøndejagt.

Derimod forekommer det mig ubegribeligt, at man vil opretholde retten til jagt på dyr fra holdende bil. Fremgangsmåden er så lidet jagtlig, at jeg synes, den burde forbydes, på samme måde som tilfældet er i vore nabolande. At det er statskovvæsenet, der har ønsket den opretholdt, er naturligvis et argument, men det vejer for mig ikke tungere, end hvis det var en anden institution, der repræsenterede en forholdsvis ringe del af befolkningen.

Forslaget om, at det er forbudt at udfodre vildt med nedskydning for øje, vil der vel blive stor strid om. Det rejser nemlig spørgsmålet om, hvem det er, der fodrer ud, og hvem det er, der fodrer ind. Hele sommeren igennem har landmanden, hvis ejendom støder op til en skov, fasanerne på sine marker, men når jagttiden nærmer sig, trækker de ind i skoven, hvor jagtejereren som regel har indrettet foderpladser. Er fasanerne så skovejerens eller er de landmandens? Det er ikke let at afgøre.

Gennemføres bestemmelsen, er det klart, at den landmand, der kører roer ud på sin mark for at lokke rådyrene til, overtræder forbuddet; men hvis han nu har nogle rækker fodermarvkål i nærheden af skoven og han ikke når at få dem hjem, er forbuddet så overtrådt? Eller lad os tænke os, at han har en lille ager med ærter, som han undlader at høste. Den vil samle duer i meget stort antal, men har han overtrådt bestemmelsen derved? Og jeg vil gå videre: landmanden har i nærheden af skoven en ganske lille remise, f. eks. en tilplantet mergelgrav. I den anlægger han en foderplads for fasaner. Gør han sig så skyldig i overtrædelse af den foreslåede bestemmelse?

I den samme paragraf fastslås, at beskydning af vildt på jorden og på vandet er forbudt i nærheden af en foderplads. Det synes jeg var fortræffeligt, hvis man strøg ordene „på jorden eller på vandet“, hvilket nemlig kunne pege i retning af, at forbuddet ikke gælder luften, altså ikke gælder for fasaner. Men med dette forbud mener jeg, at forbuddet mod at fodre ud kunne undværes.

Svanen er vor stolteste fugl, og ingen benægter, at den pynter i landskabet. Jeg er dog ikke blind for, at antallet takket være totalfredningen visse steder er vokset i et sådant omfang, at det er urimeligt, og at